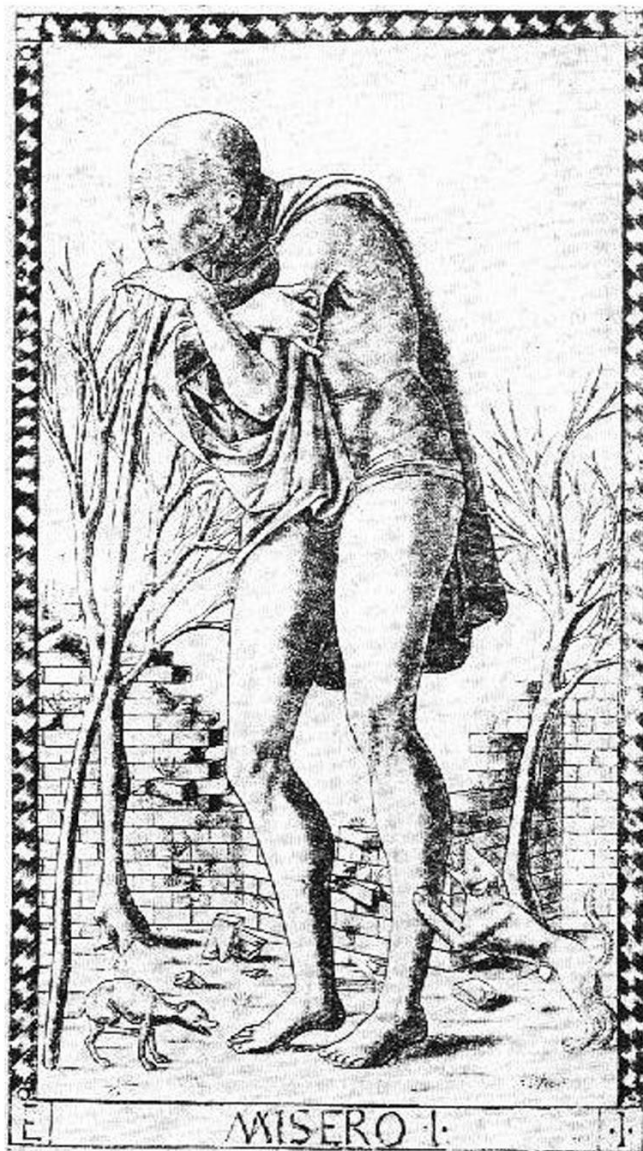

RADIO **KLEBNIKOV**

WEEKBLADEN #41

uitzending op 6/03/2021

mappamound musick
healing the cursed

Het Programma van de Vrije Lyriek

SCORPIO

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 40

uitzending op 27/02/2021

tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

stuur uw bijdragen aan de WEEKBLADEN naar
weekbladen@radioklebnikov.be

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar **iedereen** kan teksten opsturen voor opname in de **WEEKBLADEN**
- na de uitzending worden deze **WEEKBLADEN** als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- stuur uw bijdragen voor de '**RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN**' per mail naar weekbladen@radioklebnikov.be
- we aanvaarden **ENKEL TEKST** als bijdrage, géén afbeeldingen of andersoortige bestanden!
- bijdragen kunnen **eigen teksten zijn of teksten van anderen** waarvan je graag een voordracht zou horen
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de aangeboden teksten zonder enige verantwoording te weigeren, er wordt niet gecommuniceerd over al dan niet opname in de **WEEKBLADEN**
- als je wil dat er **info over jezelf** als auteur in de pdf nadien staat, vermeld je dat in de mail
- opname in de '**RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN**' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- alle teksten zijn en blijven eigendom van de vermelde auteurs en ze resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- **de teksten verschijnen in de WEEKBLADEN zoals we ze ontvangen, er is dus geen redactie.** als je na verzending nog wat wil wijzigen, stuur dan een nieuwe mail.

•

Anke Veld

over asemische techniek als therapeutische zelfgenezing

met angst, walging, wrok, schaamte of een daarop geconstrueerd en opgedrongen 'schuldgevoel' mag je m.i. niet te lang blijven zitten. verdriet is wat anders, het lijden kent daar eindeloze, veellagige diepten. verdriet is de immens rijke diepzee van de emoties, luister maar 's naar John Dowland de favoriete componist van Philip K. Dick.

maar het gros van de negatieve emoties zijn zwarte gaten die vernietigend werken tegen oncontroleerbare snelheden als je er rond blijft cirkelen. je kan ze enkel transformeren in iets bruikbaar door er in te duiken, jezelf erin te verliezen en vervolgens er aan de andere kant gesterkt uit te floepen, met behoud van alle kennis die de angst te bieden heeft.

genot en de andere 'positieve' emoties zijn immers uiterst eenzijdig als kennisverwervend gebeuren. angst, haat, walging, woede, verdriet en schaamte zijn niet te versmaden als epistemologische (kennisverwervende) werktuigen. je kan van walging leren genieten zoals je jouw brein kan aanleren om met een bril rond te lopen die alles ondersteboven draait.

want we zitten nou eenmaal in het rot van de taal en dus van de techniek, er is geen weg terug, dus je kan, vind ik, maar beter meegaan op de weg van het rot en de angst of de walg bv misbruiken als genotsmiddel. elke emotie is transformeerbaar in een andere als je de weg maar gevonden hebt en van het bewandelen van die weg een gewoonte hebt gemaakt.

taal is gedrag en elk gedrag rust op herhaling die gewoonte maakt. gewenning creëert ruimte en dus afstand, en die afstand is tijd die je nodig hebt om de transformatie te kunnen uitvoeren.

voorbeeld: ik sta voor het raam van drie hoog en zie een wereld die langzaam maar steeds sneller vernietigd wordt. als de rillingen van angst die mij dat beeld bezorgen mij van het raam doen weg deinzen, zie ik niks meer en ben ik sowieso gedoemd om mede ten onder te gaan. maar als ik bij elke rilling zeg 'o wat fijn, Fenijn' of 'eek jij malle Veek' en je volgt de baan ervan dan sla je kennis op van de angst en die angst geeft een beeld van het echte achter de talig bedachte werkelijkheid. de werkelijkheid is een talige constructie die al het echte verhuld in functie van de exploitatie. de corona-werkelijkheid is de waanzin van de rede. de waanzin van de rede versnelt de ondergang van de soort, want de rede is met de geëmergeerde AGI een eigen leven gaan leiden dat ons overbodig maakt.

dat 'imago'¹ in je lijf is gelouterde angst, uiterst nuttige info die je kan leren controleren. de beste manier daartoe in mijn ervaring is pogen wat je voelt op je rug, omheen je schouders naar je handen te leiden. daar immers heb je alles in handen, da's pure 'manumentale'² denkkraft die ongeveer honderd keer sneller werkt dan eender wat je kan bedenken in de

¹ ik gebruik Pound's 'imago' hier als term voor een totaalbeeld van een traject dat het gebeuren van een gevoel aflegt

² cfr. titel RK WEEKBLADEN #40

van taal doorgerotte kop, euh sorry, hoofd van het dier dat je bent.

eens je het onder de knie hebt kan je de angst tekenen door ze op asemische wijze te laten gebeuren op een tablet of op het goede oude papier. als je papier gebruikt werk je best met zwart papier om het positieve van wat je bezig bent visueel attractief en dus stimulerend te maken.

ik wou met dv als stropop, dat systeem gaan aanleren, aan collega's-getraumatiseerden in de kliniek hier maar de bureaucratie en corona hebben dat onmogelijk gemaakt. er was sowieso al geen beginnen aan, want eigenlijk maakt de gehele bestaande mentale georganiseerde 'zorg' elke daadwerkelijke (zelf)hulp totaal onmogelijk omdat men nooit luistert naar de echtheid van de ervaring maar louter in functie werkt van het herstellen van de productiviteit van de 'patient', een 'genezing' die de mensen gewoon in een diepere cirkel van de hel duwen. hùn hel, waarin wij de vervloekten zijn, de steuntrekkers.

men probeert met zogenaamde kennis een gevoel te neutraliseren dat men zelf niet kennen kan omdat men het niet of nauwelijks ervaren heeft, dus resorteert men bij het onvermijdelijke mislukken daarvan gemakkelijk halve linea recta naar de medicinale onderdrukking van alle gevoelens of toch een breed uitgesmeerd spectrum daarvan zodat men de kortsluiting met zekerheid kan omzeilen. spuit het plat, dan is't een brave rat.

het zijn methodes van een stelletje laffe beunhazen die sterven van schrik voor hun eigen angsten ('zit mijn haar wel goed') en wat er bij hen helpt (naar de kapper gaan) projecteren op de 'arme patientjes'.

ik ben dus erg blij dat corona een abrupt einde heeft gemaakt aan onze dwaze ambities daar. ik walg heerlijk van ons als ik daaraan terugdenk nu.

David Roden

from 'Snuff Memories'

The Sound-Artist

The soul can be held or trapped in a tree because it was, contrary to appearances, never in your mouth. We hesitate to erect an event boundary at the elastic properties of air, the disturbance, the interstices too delicately responsive or entangled in one another: 'To touch a pair of lips/And at the same time know/That it was a pair of lips/To watch everything is so deceptive.'

There is consequent uncertainty about the voice, its taxonomy, its dubious provenance. Both are in doubt and this suspicion extends to the auditor/reader, who hears Mary loop to the end of the track, sink into a mesh of static and black ice.

Still, we speak. We still speak or claim to originate locutions, illocutions and perlocutions – to every voice, a source and recipient. That spontaneous faith renders me unable to hear the drying hiss in her throat, like a creature insinuating its way into our beds.

The ear of the auditor is tuned to that clamour however, although it cannot be heard or parsed, only enabled and propagated. You exist in this, tensed somehow. That is, you have articulated and discovered a technique of non-existence. Like you, I would die but cannot. Not in a way that might satisfy you – a predicament to which we will return ... I would have preferred to have lived in the usual sense. I assume a series of masks in a multi-part invention or fantasy the specialists here misconstrue as cancerous.

Here is what Ligotti might describe as the churning latrine of the Absolute, of an insubordinate nature or undialectical future.

We and it are lost to words, as I know you are, or will be some day.

If we disavow this effect, it only resurfaces with better injuries. I breathe it in and exhale. 'Not the body of the ego, but corpus

ego.'

The body is distended and precipitate, forcing open its wound with yet more bodies, thronging together in a crush, then in a roll. That is, not a utopia but an ectopia: continuous iterated displacement from the margins. Somehow, you make this all sing and riff in your way, until it all stops on that beach of bone before the all-corroding wave of the Angel ...

This You or It or Non-I or Thing that unlistens finally set alone to audit our memories. Stage right, Mouth agape in black yolk, moving wordlessly. It 'needs one time, another, then another; a discrete quantity providing articulation with a space of time, or a place.' It amasses 'tension, vibration, modulation, colour, cry, or song,' a timbre and a woof.

The differences or lines between and in us have a paste, a consistency like broken skin. The blood and afterbirth and the waters seeping or settling into encroaching desert render further self-laceration pointless, yet she does not rest, so much. She recedes amidst loping irregular basses, long continuants in high and low registers, spidery flurries of aleatoric beats and the susurrus of far-off industry, a cataract.

q-hear her barely accented English – that prefix is only to say, something is left. The Thing that audits, perhaps not an 'I hear.' A reflection on 'politics' and the 'decay of nature' her devastating 'lack of interest,' 'tortured by a feeling of drowning ... Under you.'

She is detailing the indices of our decline and of her special corruption; all the changes set to follow.

>

<https://www.foreignobjekt.com/post/snuff-memories-a-reading-and-panel-discussion-on-david-roden-s-new-book>

Guillaume de Machout

Quant je sui mis au retour

Quant je sui mis au retour
De veoir ma dame,
Il n'est peinne ne dolour
Que j'aie, par m'ame.
Diex! c'est drois que je l'aim, sans blame,
De loial amour.

Sa biauté, sa grant douçour
D'amoureuse flame,
Par souvenir, nuit et jour
M'esprent et enflame.
Diex! c'est drois que je l'aim, sans blasme,
De loial amour.

Et quant sa haute valour
Mon fin cuer entame,
Servir la vueil sans folour
Penser ne diffame.
Diex! c'est drois que je l'aim, sans blame,
De loial amour.

Gustav Davidson

from 'SONGS OF ADORATION'

VII

I WILL seek out a place for myself in the midst of the city and sit still, with my hands folded. It will not trouble me to see the whole world busy with its thousand cares, for I will not heed it. With my hands folded I will sit still and meditate upon thee.

Oh, they will come to me and say. How can you sit there doing nothing? They will run to me and cry, Do you not see there are a thousand things to be accomplished ere the day is done and yet you have not stirred?

To this I will have no answer ready. I will bear patiently their reproaches and make no reply. Because they may not understand, why should I grieve them with a single word? To me it will merely seem that there is no need for hastening. All my life I have hastened, and what have I accomplished? All my years I have spent in pursuit of the next moment fleeting — and when have I found it?

No, I will seek out a place for myself in the midst of the city, and meditate upon thee with folded hands.

NKdeE

Zonder

De nacht omsluit ons, het is prachtig, de diepte is oneindig, Wij, wij zijn zoveel mooier zonder licht.

Vergeef mij mijn geboorte.

Ik heb, in één van mijn al te talrijke geschriften, een beeltenis gemaakt, van het reddeloze, de samenhang in onze ondergang. Mijn fout is onvergeeflijk. Er is een schoonheid daar die ik niet ontkennen mag, magistraal. Maar laat mij smeken: vergeef mij dat ik er ben. Ik heb niet u willen kwetsen, ik wou verdwijnen vooraleer ik begon. Ik wou dit niet, geloof mij, het is geheel buiten mij om. Er is, helaas, herinnering. Alles wat ik gisteren verloren heb, vind ik hier terug. Mijn vriend, ach, Johan: ik zie uw lach nog, het schone van uw aarzeling. Liefste: het kon niet zijn.

De nacht omsluit ons, het is prachtig, de diepte oneindig, Wij, wij zijn zoveel mooier zonder licht.

Gloria

Vluchten kan niet meer. Doorzoek de omgeving. Gebruik de incubator. Speel nu!

De zich nogal generende regering van het land kondigde net een besparingsplan af waarvan we allen beter zouden worden. Men was er in geslaagd oplossingen te vinden, vaag omschreven bevolkingsgroepen aan te duiden als de schuldigen: werklozen, rokers, speculanten, uitschot waarvan niemand de verdediging op zich zou willen nemen.

Het plan was een strohalm, met veel poeha opgericht tegen het onstuitbare raderwerk dat ons ging vermorzelen.

Peu importe. Mijn eindbestemming is bereikt. Tijd is een relatief begrip.

Ik zie haar: Gloria. Haar handen verraden een gebrek aan inlevingsvermogen, haar blik is dof, alsof er iets in haar verloren ging. Maar haar jurkje is verrukkelijk, de zijde ervan is een huid op haar huid. Er is een plant op afgebeeld, die slingert zich vanuit haar frêle heupen naar de nek, de wang die ze mij aanreikt, opdat ik haar zou kussen, haar bleke haren wuiven als een geurige bloem.

Ik grijp mijn kans, mijn hand glijdt door het haar, de rug langs, ik raak haar daar waar ik weet dat zij ontvlammen kan. Het is een tengerere vrouw, ik hijs haar moeiteloos mijn armen in, ze smeekt nog even, zucht van nee, maar weet dat ik haar aanstonds binnendring. “Oh,” kreunt ze, “je past in mij als een ...”.

Haar vermogen om het gebeuren trefzeker te verwoorden was helaas niet al te groot. Ik ben de dichter, het vervolg laat zich raden. Ik bespeelde meesterlijk op mijn dreunende bas van diepe halen het fijnzinnige trillen van haar weerom ontluikende ziel.

Marije Hendrikx

hij streelt en hij speelt haar
heel zacht onder lakens
hij daalt en hij klimt
en hij kneedt haar en smeedt

hij opent zijn ogen
hij kijkt en bereikt haar
hij wandelt zijn vingers
langs bergen en dalen

naar mossige diepten
en vochtige dwalen

zij kreunt en ze steunt
en ze kronkelt en draait
en ze rekt en ze strekt
en ze spint in zijn oren

dan is ook voor haar
de ochtend geboren
zij rekt en ze spreidt
en gaat open zo wijd

en ze laait en ze vuurt
ze kronkelt en stuurt

en ze weekt en
ze smeekt hem
ze lopen verloren
hij bloeit en hij groeit
aan haar heuvels en dalen

zij zuigt en ze buigt
naar zijn stormen en razen
ze kreunen en blazen
en golven en dazen

hij streelt en vervoert haar
hij sust en hij blust haar
hij op en hij neert haar
hij kust en beroert haar

gromt - en begeert haar
heel zacht - penetreert haar
hij wacht en dan stormt het
zij ontvlamt en dan laait het

het ontlokt haar een gil
hij paalt haar en vuurt haar

dan wordt het weer stil

Medicijnenmaffia

echt genezen kun je niet van pillen
zo n chemische verduidelijking wil blijvend geld
en de patiënt moet levenslang heeft niks te willen
dus een leuke bijwerking wordt wel op prijs gesteld

zodat er nog een pil bij opgeteld

Petra Fenijn

Dragen (2)

Ik wilde jou wel
dragen, dwars
door de chaos
die de jouwe is.

Ik had je willen
inwikkelen
in mijn jas,
in mijn hart

en dan maar voort marcheren,
de drukte negeren.

Ik recht mijn rug
en schouders
voor jou
om de last te dragen
mijn Liefde.

De kin omhoog
voeten parallel,
gaande over het
zwarte asfalt.

ik stap de wijde
wilde Wereld in
met jou in mij,
zwaar als jij
mag zijn,
ik voel het licht.

Precies goed.

Wonden die jeuken, die
moet je met rust
laten, van
afblijven
tot het korstje
er vanzelf afvalt.

Handjes op de rug
als
brandkorsten
van vulva tot en met aars je laten
gewaarzijn
dat gebied wat je alleen voelt
als er iets niet goed mee is,

er tussen in,
Perineum!
Mooi woord is dat.

De schede een gapende
snede
en achteraan ook zoiets.
Wanneer je er toch aan toegeeft,
komt er wat
uit dat
riekt naar dood.

Je wilt niet weten
waarom dat zo zou zijn.

Robert Henryman

from 'The Tale of Orpheus and Erudices his Quene'

l. 28+ - 63

Lyk as a strand of watter of a spring
Haldis the sapour of the fontell well
So did in Grece ilk lord and worthy king,
Of forbearis thay tuk tarage and smell
Amang the quhilk, of ane I think to tell.
Bot first his gentill generatioun
I sall rehers with your correctioun.

Upone the mountane of Elicone
The most famous of all Arrabea,
A goddes dwelt, excellent in bewté,
Gentill of blude, callit **Memoria**
Quhilk Jupiter that god to wyfe can ta
And carnaly hir knew, quhilk eftir syne
Apone a day bare him fair dochteris nyne.

The first in Grew wes callit **Euterpe**,
In our language, "Gud delectacioun."
The secound maid clippit **Melpomyne**
As "Hony sweit" in modelatioun.
Thersycore is "Gud instructioun"
Of everything, the thrid sister iwis
Thus out of Grew in Latyne translait is.

Caliope that madin mervalous
The ferd sistir, "Of all musik maistres"
And mother to the king ser Orpheous
Quhilk throw his wyfe was efter king of Trais,
Clio the fyift that now is a goddes
In Latyne callit "Meditatioun"
Of everything that has creatioun,

The sext sister was callit **Herato**
Quhilk "Drawis lyk to lyk" in every thing,

The sevint lady was fair **Polimio**
Quhilk cowth a “Thowsand sangis” sweitly sing,
Talia syne quhilk can our saulis bring
In “Profound wit and grit agilité”
Till undirstand and haif capacitie,

Urania the nynt and last of all
Inoure langage quha couth it rycht expound
Is callit “Armony celestially”
Rejosing men with melody and sound.
Amang thir nyne **Calliope** wes cround
And maid a quene be mighty god **Phebus**
Of quhome he gat this prince ser **Orpheous**.

l. 219-246

In his passage amang the planeitis all
He hard a hevinly melody and sound
Passing all instrumentis musicall
Causit be rolynn of the speiris round
Quhilk armony throu all this mappamound,
Quhill moving seis, unyt perpetuall,
Quhilk of this warld Plato the saule can call.

Thair leirit he tonis proportionat
As duplare, triplare, and emetricus,
Emolius and eik the quadruplait,
Epogdeus rycht hard and curius.
Of all thir sex sweit and delicious,
Rycht consonant, fyfe hevinly symphonys
Componyt ar, as clerkis can devyse.

First diatasserone full sweit iwis
And dyapasone semple and dowplait
And dyapente componyt with the dys,
Thir makis fyve of thre multiplicat.
This mirry musik and mellefluat
Compleit and full of nummeris od and evin
Is causit be the moving of the hevin.

Of sik musik to wryt I do bot doit,

Thairfoir of this mater a stray I lay
For in my lyfe I cowth nevir sing a noit,
Bot I will tell how Orpheus tuk the way
To seik his wyfe attour the gravis gray,
Hungry and cauld our mony wilsum wone
Withouttin gyd, he and his harp allone.

Roberto Ncar

ro re rum
la al ro
rum ma re
al qui sat
pre por zu
rum tar li
cla um za
tea vir mu
llan ro clai
la pu eto
ro me luc
ya noi xem
mur ti pa
re moi yol
yac clu pen
ra ter na
al mis plu
pre ra toc
la ti pal
max re fi
ya clo plar
ro er rum
plax nic cur
sei nu mer
rem rum ro
or to gip
yl clos tum
pri ner al
re tu um
la sic or
pli ner ma
re rum ro
la al er
mur os ma
ro re rum
al la ro
la al pi

Svetlana Zakharova

da vinci

de hitte; met haar zweethanden grijpt ze naar
die enkels en roept: – pas op! zij, de andere, die
de ladder beklimt naar de scharlakenrood wordende trossen,
kijkt over haar schouder, vanuit de hoogte:
– maar wat is het toch met je vandaag?
– ik dacht dat de wereld kantelde,
god behoeft dat er iets met je gebeurt.
als je dood gaat, pleeg ik zelfmoord.
nee, wacht. als er iets met je scheelt,
als je valt, je heup breekt,
blijf ik altijd bij je.

de andere

lacht en neemt met haar lippen een oververhitte
kers zo van de taak; je kan haast horen
hoe de bes in haar mond barst; de pit
uitgespuugd, lacht ze weer, deze keer langer,
alsof er niets aan de hand is.

– het is de hitte!

's avonds, zoals altijd, tafelen ze buiten tot het donker wordt.
de gewatteerde lucht dunt uit, zachtjes sissend spreidt de dood
haar kilte laag bij de grond en likt aan hun verweerde
blote hielen. zij, de andere, slaakt een onhoorbare zucht,
reikt blindelings haar hand. ze staat op, loopt het huis in,
haalt de morfine, een glas water, een plaid.

– er is geen enkele aanleiding om te denken
dat hij de eerste, de laatste of de enige is,
– denkt hij, met een luciferdoosje spelend: hij maakt haar open,
doet haar dicht, neemt alle lucifers uit en steekt ze terug.
hij probeert ook zijn naam met de stokjes te spellen,
maar dat lukt niet, er zijn er niet genoeg;
– hij heeft een erg lange en mooie naam, misschien –
denkt hij – is dat de reden dat ik zoveel van hem hou,
omwille van zijn naam, zo fris en sprankelend
dat een zondaar zich daarin wel eens kan verslikken, –
plots smijt hij het doosje weg, trommelt
met zijn vingers op de tafelblad en wenst, vurig,
dat die, geliefde, komt. hij zal niet komen.
o zo martelende herinnering aan zijn trage glimlach.

lieve jongen, – mompelt hij, – weet je nog, ik had je beloofd
om een ode te schrijven aan hoe we de hele nacht door
in een hangmat in de tuin vrijden:
we waren zo bang om te tuimelen en tuimelden niet,
maar al die spanning, die in de lucht hing, het jankende touw
en in de zee van tederheid, de echte mannelijke tederheid, onze liefdesboot.

– en wat als, weet ik veel, de wasmachine
kapot is, wat dan? ik kan me niet eens
voorstellen hoe ik daarvoor moet voorschieten,
– ze friemelt met haar sjaaltje om het dan
uit te spreiden en te strelen op haar knie, – ik heb
een klein kind in huis, ik kan niet zonder een wasmachine,
– haar stem trilt, ze denkt aan haar grootmoeder,
die de hele tijd handwasjes deed en dan doodging
en lag in de kist met grote rode krabklauwen;
daar wordt ze onwel van. zij, de andere, zou nu haar hand

kunnen nemen, haar handpalm kussen,
de binnenkant van haar pols, haar
een aanzoek doen: zij durft het wel dragen!
en ze neemt ook haar hand, buigt zich naar haar toe
en bijna roept: – luister, – zij, de andere,
zwenkt met haar wimpers en in elk haar oog
zweemt er een gevleugelde fallus,
– luister, ik moet door, – ze laat de hand los en
verdrinkt, stikt, grijpt naar haar beursje, – laat maar,
ik trakteer, het is een niets, koffie, gebakje,
bruiswater, onzin en zever.

kaarten van de werldschepping, stompjes van sappige potloden,
kapotte schrijfveren, een inktpot, die vol zand zat:
alles droeg hij mee, in afwachting van inspiratie. – da vinci,
lacht die ene, met blote voeten en rossige
leeuwenmanen – kom hier, en klopt op het bed
alsof het een hengst is, en het was er
ook een, - kom hier, we hebben de wind mee!

da vinci bloost, maar glimlacht – hoe kan je
serieus blijven als je dat brutaal smoeltje ziet! –
tast in zijn zakken en legt op tafel: sleutelbos, schriftje,
gouden uurwerk op ketting, zaklamp, doorgeknipte
tickets, en vist eindelijk een munt uit,
gooit haar in de lucht en wacht
tot de tijd op is.

EPILOOG

verworpenheid, het kansvel breekt: stuk
bereikbaar nu te kijk gesteld, gebrand
als god in god tot één slof kool van god
half bevroren druk die uitbreekt in geluk

*o dwarreling van stof in karteling
sneeuw hondsolijk nat of naast gehapt*

beklemming al in de herinnering
te vrezende reeds is de vernietiging
het toeslaan van de boeken van bezit
de wens die weerom zonder vader zit.

volhardende, van liefde uit of weg
van walg, het einde ingesteld als spil
en kil de kracht benut van wat verstijft
ontwarrend uit verval de keer die blijft.

*het wit? er drijven lelies op het rot.
het zwart? het echte zweert uit het genot.*

rigoureuus de polen dol doen lopen
vranc de emmer laten overlopen
vrij zich uit de welstand laten bannen
driest de driften duchtig doen vermannen.

RADIO KLEBNIKOV 6/03/2021 @19u55

INHOUD

Lees Mij	3
Anke Veld	4
over asemische techniek als therapeutische zelfgenezing	4
David Roden	6
from 'Snuff Memories'	6
The Sound-Artist	6
Guillaume de Machout	8
Quant je sui mis au retour	8
from 'SONGS OP ADORATION'	9
VII	9
NKdeE	10
Zonder	10
Gloria	10
Marije Hendrikx	12
hij streelt en hij speelt haar	12
Medicijnenmaffia	13
Petra Fenijn	14
Dragen (2)	14
Wonden die jeuken, die	15
Robert Henryman	16
from 'The Tale of Orpheus and Erudices his Quene'	16
l. 28+ -63	16
l. 219-246	17
Roberto Ncar	19
ro re rum	19
Svetlana Zakharova	20
da vinci	20
EPILOOG	24
INHOUD	25

The beautiful and imperishable comes into existence due to the suffering of individual perishable creatures who themselves are not beautiful, and must be reshaped to form a template from which the beautiful is printed (forged, extracted, converted). This is the terrible law of the universe. This is the basic law; it is a fact. Also, it is a fact that the suffering of the individual animal is so great that it arouses an ultimate and absolute abhorrence and pity in us when we are confronted by it. This is the essence of tragedy: the collision of two absolutes. Absolute suffering leads to—is the means to—absolute beauty. Neither absolute should be subordinated to the other. But this is not how it is: the suffering is subordinated to the value of the art produced. Thus the essence of horror underlies our realization of the bedrock nature of the universe.

Philip K. Dick

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscordio.be/luister.html>

stuur uw bijdragen aan de WEEKBLADEN naar
weekbladen@radioklebnikov.be